

SEYDİŞEHİR

H A B E R

Yıl : 2 Sayı : 14 1 ŞUBAT 1994 Fiyatı : 10.000.-TL. (KDV Dahil)

Bağımsız Bölge Gazetesi

1 Şubat 1994

SEYDİŞEHİR
HABER

HAYATIN İÇİNDEN

Sefa Koyuncu

GİTMESEN OLMAZ MI?

Küçük Leyla, henüz uykudan uyanmış olmanın mahmurluğunu üzerinden atamamıştı. Minnacık elleriyle gözlerini ovalarken annesine sordu:

- Anneciğim, gitmesen olmaz mı?

Büyük bir telaş içerisinde, beş yaşındaki kızının kahvaltısını yediren Nevin hanım, küçük Leyla'yı bağrına bastı. Öptü, okşadı:

- Akşama döneceğim yavrum. Sen teyzende kalırsın. Ablan kavaltısını yaptıktan sonra, seni teyzene bırakıp okuluna gidecek. Okul paydos edince de seni teyzenden alıp evimize getirecek.

Nevin hanım, küçük Leyla'ya bunları anlatırken, büyük kızı Ayşe'nin daha uyanmadığını farketmiş olacak ki, seslendi:

- Ayşe, haydi kalk artık, okula geç kalacaksın! Kardeşini teyzene bırakmayı sakın unutma!

Evdeki sessizlik sinirine dokunmaya başlamıştı. Sanki kimse gitmesini istemiyor gibiydi. Saatine göz attı. Hemen çıkmalıydı. Yatak odasında uyumakta olan beyi Musa'ya baktı. Dünya umurunda değildi. Nevin'in işe gitmesini istemediği için yardımcı da olmuyor, pes etmesini bekliyordu. Nevin ise bütün sıkıntılara katlanarak işe gitmekte inat ediyordu. Çantasını eline aldı. Ayşe ile Leyla'ya seslendi:

- Ben çıkıyorum, hoşçakalın!

Nevin hanımın yaklaşık onsekiz saatlik Maratonu başlamıştı.

Otobüs durağına kadar yürüdü. Bekledi. Otobüse bindi. İşçi olarak çalıştığı fabrikanın önünde indi. İş yerine kadar yürüdü. Saat kartına bastı. Asansöre binip çalıştığı kat çıktı. Odasına girdi, fakat akli hep çocuklarındaydı. Acaba Ayşe kalkıp kahvaltısını yapmış mıydı? Okula giderken Leyla'yı teyzesine bırakmış mıydı? Eve bir telefon olsa mıydı? Telefon sesine beyi Musa uyanır da "Çocuklarını çok merak ediyorsan şu işe gitme sevdasından vazgeç. Benim kazandığım para yetmiyor mu?" diye, yine söylemeye başlar mıydı?

Nevin hanım bu soru işaretlerini kafasından atmaya çalışırken odacı, şefin gazetelerini getirmişti. Gazeteyi eline alıp karıştırırken dikkatini çeken bir yazıyı okumaya daldı.

BİTMEYEN MARATON

Milletlerarası Çalışma Teşkilatı (ILO) yayınladığı bir raporda, dünyanın her yerinde kadınların erkeklerden daha fazla çalıştığını, buna karşılık daha az ücret aldığını açıkladı.

Kadınların çamaşır, bulaşık, temizlik, evi toplamak, çocukları giydirmek, eğitimlerine yardımcı olmak gibi bir dizi ev meşguliyetlerinin ardından

koşturdukları iş yerlerinde, erkeklerle aynı işi yaptıkları halde, dahadüşük ücretle çalıştırılmaları büyük bir adaletsizlik olarak nitelenen ILO raporunda şu görüşlere yer verildi:

En gelişmiş sanayi ülkelerinden biri olan ABD'de bile kocaların işten eve gelir gelmez televizyon karşısına kuruldukları, bu arada iş dönüşü üstünü değiştirmeye ile fısat bulamadan mutlak telaşına düşen kadının kan ter içerisinde sofrayı hazırlaması "bitmeyen öfke dolu bir senfoni" olarak devam etmektedir.

Ev işlerinde eşlerine yardımcı olmaları kanunla emredilen Küba'da erkeklerin yine bildiğini okumaya devam ettiği ifade edilen ILO raporunda, Küba'lı kadınlardan yüzde seksen ikisinin evi çekip çevirdiği belirtiliyor. Rapora göre Japon erkekleri ev işlerine günde sadece onbeş dakika ayırırken, çalışma saatleri azaltılan Kuzey Avrupa'lı erkekler, boş zamanlarında eşlerine yardım etmek yerine spor veya başka işlerle uğraşmayı tercih ediyor.

BUGÜN PAZAR

Gazeteyi okumaya dalmış olan Nevin hanım kendisine çay getiren odacıyı görünce kahvaltı yapmadığını hatırladı. Küçük Leyla'nın kahvaltısını yedirmiş, Ayşenin kını de hazırlamıştı. Musa bey ise sabah saat dokuzda kalkar, kahvaltısını lokantada yaptıktan sonra oto tamirhanesine giderdi. Evdekilerin kahvaltısını hazırlama telaşı içerisinde kendininkini unutmuştu. Dolabından bisküvi alarak çayla yedikten sonra tezgahının başına geçti. Ancak, Leyla'nın sesi hâlâ kulaklarındaydı.

-Anneciğim, gitmesen olmaz mı?

Olurdu aslında. Buradan kazanacağı üç-beş liraya da ihtiyaçları yoktu. Beyi, Musa da istemiyordu çalışmasını. Hatta bu yüzden sessiz bir inadı sürdürüyor, ev işlerinde, çocukların bakımında kendisine hiç yardımcı olmuyordu. "Ne halin varsa gör!" dercesine umursamaz bir tavır takınmış ev, iş ve çocuk uğgeni arasında kendisini adeta yalnız bırakmıştı. "Paklı olan kimdi acaba?" Nevin bu soruların cevabını bulmaya çalıştı kafasında. İkide bir "Hanım bırak şu inadı, çocuklarımızla, evimizle daha fazla ilgilen, benim emektar oto tamirhanesindeki kazancım lükse 'açmadığımız sürece bize yeter de artar bile" diyen beyi mi, yoksa kendisi mi haklıydı? Buna bir türlü karar veremiyordu. Ancak ortada olan bir gerçek varsa, eşi, çocukları ve evi ile yeterli kadar ilgilenemediğiydi.

Nevin hanım büyük bir sıkıntı içerisinde paydos vaktinin gelmesini bekledi. Eve dönüşünde kızları Leyla ile Ayşe'ye, yıllardır ayrı kalmış gibi sarıldı. Sevinçten mi, üzüntüden mi olduğunu anlayamadığı duygularla gözleri yaşardı.

O sabah küçük Leyla erkenden uyanmış, usulca annesinin yanına sokulmuştu. Gözlerini açan Nevin hanımın dünyası küçük Leyla'nın sesiyle bir kere daha altüst oldu.

- Anneciğim bugün gitmesen olmaz mı?

Nevin hanım, küçük Leyla'yı bağrına bastı. Gözyaşlarını tutamıyordu. Gözlerinin içine bakan Leyla'ya ağlamaklı bir sesle cevap verdi:

- Olur yavrum olur. Bugün Pazar unuttun mu? Bugün işe gitmem, Belki de artık hiç gitmem. O zaman hep birlikte oluruz.